

Sfântul Martin cel Blând
SUNT OCROTITORUL
CELOR DEZNĂDĂJDUIȚI
viața • minunile • rugăciuni

^{ed. diurna}
Σοφία

CUVÂNT ÎNAINTE

A fost, este și rămâne o uimire veșnică pogorârea Domnului Hristos și Întruparea Sa, pentru că această taină ni-L aduce și ni-L înfățișează pe Fiul lui Dumnezeu ca Fiu al Omului. Dumnezeu fiind, S-a făcut Om și pentru însăși aceasta S-a pogorât din Cer, iar apoi, prin moartea Sa, a coborât și în iad, cutremurându-l și umplându-le pe toate de lumină.

Sfinții, precum și toți oamenii, din împreunare firească și-au dobândit trup, însă, crezând în Cel Care S-a pogorât din Cer ca să Se facă Om din Pururea Fecioara Maria, prin puterea și lucrarea dragostei Evangheliei, s-au pogorât la iad, una făcându-se cu Biruitorul morții și al iadului.

Unora dintre sfinți li s-a dăruit a săvârși această lucrare cu plinătate și, cu inima topită în focul Duhului Sfânt, au îmbrățișat întreaga fire omenească de la Adam și până la cel din urmă om care se va naște. Au făcut acest lucru pentru că Hristos era întru ei și întreaga lor ființă era unită cu Cel Care le-a dăruit ființă, Fiul și Cuvântul Tatălui. Prin El vedeau și una cu El erau și întru El uneau în ei firea omenească cea una. Voiau mai degrabă ca ei să fie mistuiți veșnic de bezna iadului și a despărțirii de Tatăl, decât ca vreunul dintre ceilalți semeni să întoarcă spatele dragostei Domnului și să nu se bucure veșnic de neasemuita Lui vedere. Ei se pogorau și încă se pogoară în morțile noastre cele de toate zilele, ca să ne ia povara cea de nepurtat a întunericii lăuntrice. Ei sunt prietenii Mirelui Bisericii, ai Fiului lui Dumnezeu. Ei au ochii Lui, simțirile Lui, mintea și inima Lui. Ei sunt nădejdea muritorilor că omul se poate îndumnezei în Duh și în Adevăr. Ei sunt singurii prieteni adevărați ai noștri, gata oricând să-și dea viața pentru noi, de un milion sau de un miliard de ori. Atâta doar că nu vedem acest lucru, pentru că ei își rânduiesc astfel ajutorul, încât să nu ne știrbească libertatea, ascunzându-se în smerenia cea de negândit și de necuprins a Domnului. Pentru această smerenie și dragoste nesfârșită și veșnică a

lui Hristos, merită și să trăiești, dar și să mori, chiar dacă va fi necesar să faci lucrul acesta de sute și de mii de ori, dimpreună cu semenii tăi. Iar Sfântul Martin cel Blând a umblat pe această cale tainică, dar atât de plină de slava dumnezeiască a rugăciunii din Ghetsimani și a Învierii din morți a Domnului. Însuși șirul nesfârșit de minuni întinse peste veacuri stă mărturie de netăgăduit a lucrării Duhului Sfânt în acest vas ales al lui Dumnezeu din veacul al IV-lea, de pe meleagurile Franței de azi, un om de o blândețe și de o seninătate aproape de neconceput pentru zilele noastre.

Tocmai de aceea, viața și minunile Sfântului Martin pot aduce nespus de multă mângâiere și nădejde omului de azi, copleșit de necazuri, sărăcie, agresivitate și nesiguranță. În fiecare împrejurare a vieții lui, încă din copilărie, Sfântul, punându-și nădejdea numai în Dumnezeu, a fost blând, milostiv, ascultător și demn în același timp, uneori chiar cu prețul unor mari suferințe.

Deși, copil fiind, își dorea Botezul și o viață duhovnicească, l-a ascultat pe tatăl lui și a slujit în oaste, ajungând cunoscut pentru milostenia și pentru curăția vieții sale. Într-o iarnă geroasă, când era catehumen, l-a văzut în vis pe Hristos înconjurat de îngeri, îmbrăcat cu jumătate din propria lui haină, pe care i-o dăruise unui sărac.

Vrând să părăsească armata, și-a dobândit libertatea de la împăratul Iulian Apostatul, biruind o oaste întreagă doar prin puterea rugăciunii, fără vărsare de sânge; mai târziu, atacat de tâlhari în drum spre patria lui, nu li s-a împotrivit, ci s-a lăsat bătut și chinuit, vorbindu-le despre Hristos și câștigându-i pentru Împărăția Lui.

A răbdat pentru Domnul bătaii și umiliri de la arieni; a convertit mulțimi mari de păgâni; a înviat mai mulți morți, între care și un sinucigaș, ca să poată să se spovedească și să ceară iertare de la Dumnezeu și să primească răstimp de pocăință. Astfel, Sfântul Martin a devenit marele ocrotitor al celor care se află în mâhniri, în depresie ori au tendințe sinucigașe.

A vindecat mulțimi nenumărate de bolnavi ce aveau felurite suferințe ori beteșuguri, a stat la rugăciune, nevătămat, în mijlocul unei încăperi cuprinse de flăcări, a slobozit mulți îndrăciți din chinurile pricinuite de duhurile necurate, a păzit viu, atârnat în ștreang, un om care fusese spânzurat de trei zile și care i s-a rugat stăruitor să-l izbăvească de o astfel de moarte.

Blândețea lui i-a cucerit chiar și pe cei care veneau cu gând să-l omoare, căci nu puteau ridica mâna asupra lui. Nu se mânia și nu se tulbura niciodată, nu se întrista, nici nu se bucura peste măsură, chipul lui era de-a pururi senin și luminat de o bucurie cerească. Și-a cunoscut dinainte ceasul morții și s-a arătat prietenului și ucenicului său apropiat, Sulpiciu Sever, în timp ce sufletul i se înălța la Dumnezeu († 8 noiembrie 396).

Prima parte a acestui volum cuprinde mărturia vieții și a minunilor Sfântului Martin, scrise de către Sulpiciu Sever, cel care i-a fost ucenic credincios și adeseori însoțitor, dar și martor nemijlocit la multe dintre faptele și vindecările sale minunate.

În continuare, am așezat mărturia Sfântului Grigorie, episcop de Tours (538-†594), care ne aduce înaintea mulțimea de minuni săvârșite de Sfântul Martin – cel din vechime socotit ocrotitorul galilor – vreme de aproape două veacuri de la adormirea sa.

Traducătoarea cărții de față a făcut un efort susținut pentru a dărua o haină cât mai desăvârșită traducerii în română; de aceea, pentru acuratețea traducerii din franceză, au fost consultate și textele originale în latină, precum și o variantă în engleză. Tot acest efort a fost făcut din dragoste și prețuire pentru Sfântul Martin, strădanie pe care ierarhul a binecuvântat-o cu un grabnic ajutor, însăși traducătoarea oferindu-ne în acest volum mărturia sa despre intervenția minunată a Sfântului. Deoarece credem că această mărturisire ar putea fi începutul unui șir de mărturii contemporane, îi îndemnăm pe toți cei care se vor

împărtăși din darurile și din ajutorul Sfântului Martin să le facă cunoscute, pentru ca astfel tot mai mulți să-l întâlnească în rugăciune pe acest mare și grabnic ajutorător. Cei care vor dori pot trimite mărturiile despre ajutorul primit la adresa sign2art@yahoo.com.

Practica rugăciunii stăruitoare a adevărat că istorisirea vieților și a minunilor Sfinților poate aduna mintea din împrăștiere, prin prezența și înrăurirea tainică și binefăcătoare a celui care este pomenit. Așa se face că mai toți știm din experiență că scrierile despre faptele sfinților ajută la preschimbarea suspinului lăuntric în rugăciune. Tocmai de aceea, după fiecare mărturie s-au alcătuit scurte rugăciuni, care ne-am dori să fie pentru fiecare un mic început pentru o adâncire mai mare în rugăciune și grăire cu Domnul și cu Sfinții Săi.

Tot prin osteneala traducătoarei, spre sfârșitul cărții, am așezat o însemnare despre mormântul Sfântului Martin – redescoperit la prăznuirea sa, în 11 noiembrie 1860 –, dar și câteva tropare și condace închinare Sfântului, alcătuite de frații noștri ortodocși care trăiesc în partea de Apus a lumii.

Volumul de față se încheie cu câteva rugăciuni către Sfântul Martin, alcătuite pentru felurite trebuințe și care nădăjduim să ne fie de folos tuturor celor care suntem împovărați de dureri, amărăciuni și felurite mâhniri sufletești.

Sfinte Părinte Martin, cu rugăciunile și cu bunătatea ta cea blândă, ocrotește-ne în toate zilele vieții și temeluește într-un noi cuget și simțire înputernicite prin pocăință, ca astfel să nu mai fim târați de înțeleșurile cele slabe ale lumii, ci să gustăm din vinul cel nou și dulce al cuvintelor Evangheliei. Și așa, fiind luminați de strălucirea lăuntrică și limpezitoare a Treimii, să plecăm inimile noastre în suspinul rugăciunii, iar lacrimile să ne curețe de toate întinăciunile trupești și sufletești, ca și noi, netrebnicii, să ne facem văzători în veșnicie ai slavei Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh. Amin.